

AMB LA COMPLICITAT D'ALGUNS FUNCIONARIS

Desfalc socialista a Burjassot

El director del col·legi nacional «Villar Palasí» pensava que no calia pintar-lo de nou. Només xapar el sòcol deteriorat del menjador. Un sòcol de quasi cent metres. La proposta s'havia comunicat, com cada any, a l'Ajuntament de Burjassot —40.000 habitants en l'Horta Nord—, però una precipitada —¿precipitada?— actuació municipal, decidia, malgrat tot, pintar-lo. Com solia fer-se cada curs.

Un temps després, la factura del «Villar Palasí» arribava a la corporació, de la mà de certa empresa: 2.767 metres quadrats de pintura, d'una banda, i 322 de l'altra. En total, 3.089 metres per a unes parets millors. No obstant això, diverses sospites sobre actuacions anteriors i una voluntat de comprovació obtenien aquest altre resultat ben distint: els metres quadrats pintats al col·legi eren 1.492 i 238, que donaven aquest total nou i verdatger: 1.730. S'havia produït una gran estafa. La diferència era, ni més ni menys, quasi del doble. Només al «Villar Palasí». Calia seguir les comprovacions.

Investigar. Perquè, entre els altres quatre col·legis de la població restaurats de pintura per a aquest curs, la xifra de l'engany podria ser econòmicament molt alta. I, en efecte, el resultat definitiu dels amidaments donava aquestes xifres sensationals: metres quadrats passats per a cobrar, 9.481. Metres realment treballats, 4.825. La diferència és, així, de... 4.686 metres. Dues voltes el que s'havia consignat. S'havia comès un desfalc per valor de 639.000 pessetes. I en una obra l'import manipulats de la qual era d'un milió i mig de pesse-

Quan els veïns de Burjassot, a pocs quilòmetres de València, encara no s'havien recuperat de l'escàndol anterior, sorgit amb el descobriment d'una xarxa de prostitució (amb implicació del tinent d'alcalde Santiago González Díez), viuen un nou terratrèmol polític: ara per desfalc.

Ismael López

Eduardo Pastor Sánchez, acusat. Baix, replega de firmes contra una actuació municipal.

tes. Ara sí que calia una comissió investigadora.

La Comissió confirma el frau

I el ple celebrat el passat 31 d'octubre posava en marxa la comissió. La integren: l'alcalde, Pedro Sánchez; José García Cárdenas pels comunistes; José María Ballester, pels populars, i Magdalena Senent, pel PSOE.

«Per a mi, s'estaven plantejant moltes irregularitats», diu José María Cárdenas, regidor pel PC-PV i ara militant carrillista i membre de la diputació provincial. «Però —afegeix— jo no tenia ocasió d'informar-ho i denunciar-ho abans. Estava a soles —precisa—. Ho he hagut de dir, així, davant una comissió d'investigació». I afirma: «si arribem al final de l'assumpte, es poden veure compromesos tant els regidors com alguns funcionaris».

Pastor, Esteban i Crespo

Lectura per a veïns

Eduardo Pastor Sánchez: regidor de parcs i jardins, responsable d'ordenació urbana i de serveis funeraris. Per la seua desafortunada política de replantació, introduint nombroses palmeres, s'ha guanyat el sobrenom del «Dàtil». Com a mostra, unes paraules d'Eduardo Pastor en la ponència sobre jardins, recollides al Butlletí Municipal de 1980: «Hem adquirit per a l'Ajuntament 227 palmeres, que seran plantades a les entrades de la nostra ciutat i als carrers i les places». Quasi totes acaben perdent-se.

Anticomunista i antinacionalista, la trajectòria de Pastor és la d'un polític en reconversió constant: número u a les primeres eleccions municipals per la Coalició Republicano-Socialista (ARDE, més PSOE històric, que posseïa a la ciutat un autèntic baluard), en les quals resultà elegit regidor, i amic íntim del presumpte «client» Santiago González Díez i del seu «amigueta» l'ex-alcalde López Domingo. Ajudà a la defensa com a «testimoni de confiança» en el juí seguit per la provada difamació pública i insults contra el funcionari nacionalista Vicent Badia. Tal complicitat li valgué l'expulsió de les files del PSOE històric per negar-se, a més, a donar lectura a un comunicat de suport a Badia.

Número set a les següents eleccions locals, Pastor fou de nou regidor a la candidatura del PSOE felipista, comportant-se com un home de López Domingo i, per tant, de Lerma.

«Titella de l'alcalde actual», segons molts, dona suport fidel a Pedro Sánchez, substituït de Domingo i membre del corrent sindicalista del PSOE, de l'executiva provincial d'UGT i del Consell Social de la Universitat de València, on representa aquesta central sindical, pel seu càrrec de responsable de «relacions unitàries».

Propietari de Pintures Pastor fins fa a penes un any —i en porta vuit de regidor— es jubilà amb avanç per invalidesa, tancant la petita empresa i acomiadant-ne els treballadors. En tot el temps del seu mandat, ha disposat d'una furgoneta que legalment podia mantenir, però no utilitzar per a treballs municipals.

Mentre Eduardo Pastor ha declarat la seua intenció de querellar-se contra José García Cárdenas, com a resposta a les acusacions del regidor comunista, el fill ha amenaçat físicament el periodista de Levante Germà Arroyo, reptant-lo perquè abandone tota informació sobre el cas.

Agustín Esteban: funcionari sempitern de l'ajuntament de Burjassot —uns quaranta anys allà, des que va entrar amb 18 d'edat—, és falangista de tota la vida. Té parentiu familiar amb l'empresa implicada, Decovai (cosí germà del propietari), de la qual apareix com a «representant davant l'Ajuntament». Administratiu, sembla, d'aquella marca, on exerceix de comptable a les vesprades.

Vicente Crespo Ballester: aparellador municipal, membre de l'oficina urbanística de la regidoria de Santiago González. Ha certificat els falsos metres de pintura: «Pastor m'havia dit que això estava bé». Fill de José María Crespo Alondo, segon alcalde franquista de Burjassot i un dels promotors de l'especulació immobiliària i el creixement urbà desafortat durant els... 30 anys d'exercici, és profundament espanyolista.

Tant Esteban com Crespo són «plenament bel·ligerants envers el règim democràtic» i íntims d'Asunción Barberá, ultra —«a les roges i a les putes se us nota de seguida».— és una de les seues sentències contra les dones que s'han enfrontat amb Santiago González—, tècnic de l'administració al mateix ajuntament, coordinadora del Butlletí Municipal, germana de Rita Barberá (diputada regional d'AP-València) i filla de José Barberá Armelles, gran cacic franquista de la premsa del Movimiento i director postfranquista de Levante i La Hoja del Lunes. El seu marit, José María Corbin Navarrete, és un dels integristes que han firmat contra l'obra Teledèum. De la seua biografia —que en EL TEMPS núm. 70 ocupa 47 ratlles— podem destacar això: ex-militant de Fuerza Nueva, feixista d'escamot a la facultat de Dret, advocat d'aqueixa formació sota les ordres de Carlos Verdú —el cap dels ultres locals—, etc, etc.

Corbin ha estat elegit per Agustín Esteban i Vicente Crespo com a defensor davant el pròxim juí a celebrar pel desfalc en què apareixen esguitats. □

Aina Montsalvatge

La violència, una resposta a la premsa. A la foto, el cunyat de Santiago González amenaça un company de «Levante».

Després de comprovar el que havia denunciat Cárdenas, la comissió decideix presentar les seues conclusions en un ple a porta tancada. És dijous 7 de novembre. Durant el ple, Eduardo Pastor, regidor i principal acusat, intenta defensar-se de les imputacions i, inclús, desviar qualsevol presumible culpabilitat sobre «els seus» funcionaris municipals. L'endemà, Pastor decideix presentar la «dimissió». «Se sentia culpable i intentà una eixida honrosa», diuen: «¿que un no pot tenir un mal pas com el d'aquest xi-

cot, Santiago?, exclama inclús. Però la proposta dimissionària durà poc. Perquè dilluns, dia 11, ja l'havia retirada de les oficines municipals. Ni tan sols no havia passat per la junta electoral, encarregada en qualsevol cas de fer-lo cessar.

Mentrestant, els diners del presumpte desfalc havien estat retornats a la corporació i un expedient eixia cap al fiscal que, per la seua part, dimecres 14 l'entregava al jutjat.

Una gran trama que recorre l'ajuntament

Com a probables acusats en el desfalc apareixen quatre noms. En principi. I una empresa situada a València. Dos són regidors: el ja referit Eduardo Pastor i el seu company de consistori i de grup, Andrés Martínez Pérez, responsable del manteniment d'edificis i ponent de les obres escolars, lermista, adlâter de Santiago i López Domingo, alliberat per a l'ajuntament i acusat ara d'haver donat pagament a les falses factures. I dos funcionaris: Agustín Esteban i Vicente Crespo Ballester, tots dos, aparentment, *cap de turc* de la *negligent* gestió dels dos edils. ¿El nom de l'empresa? Decoval.

«Els fets —segueix dient Cárdenas— es remunten al ple del 13 de setembre». En efecte, allà es van donar per aprovades quatre factures amb un valor pròxim al milió i mig de pessetes, corresponents a uns altres tants col·legis de Burjassot. «Indagant la procedència de les factures, es va descobrir que no havien seguit el tràmit d'aprovació ordinària per la corresponent comissió informativa».

Sí, perquè l'acord pres el passat 17 de juliol per tal comissió «era molt ambigu i es prestava a confusió». Evidentment. «Tampoc no hi ha un acord de la comissió d'obres i serveis que diga que l'obra haja estat adjudicada», i, concretament, a Decoval: una fàbrica de pintures que també en ven, de la qual, en un principi, s'ha pensat que a penes ha treballat per al consistori, però que ara pareix que potser ho ha fet més del que se suposava. Sí, perquè, al remat, el treball donat a Decoval (per algú encara per descobrir, però presumiblement per Eduardo Pastor) ni tan sols no s'havia donat a subhasta, i va ser cedit directament a l'empresa, sense tenir en compte cap altra oferta comercial.

Per això, les preguntes afloren l'una darrera l'altra. I la trama de la

Per a Nuevo Centro i el Corte Inglés, Burjassot és tot un exemple a seguir.

presumpta complicitat arriba, més enllà dels regidors i administratius citats, a altres membres destacats de la corporació, perquè diversos càrrecs podien estar implicats en l'afer Decoval: el mateix alcalde —per passivitat i negligència—, el depositari —que necessita un acord municipal per a poder realitzar el pagament—, el secretari i l'interventor —que dugueren al ple l'aprovació d'un rebut que cap comissió no havia vist—, etc, etc, etc. Sí, perquè ¿qui de tots ha certificat que, tal treball, havia de fer-lo Decoval i que, realment, s'havia pintat la quantitat defraudada per al cobrament? La cadena pot ser molt llarga.

I diuen que a Decoval ha cobrat en un sol taló —d'un valor d'1.440.000 pessetes—, però que aquest taló no figurava a nom de l'empresa, sinó que era nominatiu i que, per tant, podia cobrar-lo certa persona. I també, diuen que no es va estendre a un només, sinó a diversos portadors. Tesis que podria avalar la hipòtesi que Decoval subcontractà per la seua part altres empreses. Una de les quals podria ser Pinturas Prieto, a la qual Eduardo Pastor ja havia promès —atés el mal moment econòmic que travessava— tirar una mà algun dia. I diuen, també, que el taló fou cobrat rapidíssimament.

«Nosaltres —afirma de nou Cárdenas— hem arribat ara a un pacte polític: Pastor i Andrés han de dimitir». ¿I pel que fa als funcionaris?: «Cal

que el jutge actue i decideasca. Però, de moment, una amonestació».

El que és lamentable és que Burjassot ha entrat de nou en l'escàndol. Després de la tensa situació viscuda arran de la inculpació de l'ex-tinent d'alcalde Santiago González Díez en la gran xarxa de prostitució de menors. I el ben cert és que Pastor apareix com a blanc de totes les sospites en l'assumpte de la pintura. Perquè alguns veïns també s'han preguntat d'on trau el sou Pastor per a poder viure, si com a tinent d'alcalde només cobra 14.000 pessetes. I que l'expedient del cas Decoval estigué segrestat durant tres dies, desaparegut del calaix on es guardava. I que, quan tornà, aparegué encara més inflat. Arreglat segurament amb les obligatòries comunicacions a les empreses, perquè oferissen uns pressupostos inexistents.

I, mentrestant, Leonardo Margaret, el sant baró i ajatol·la de l'Horta Nord, diu que Cárdenas en té tota culpa, no els seus xicots. I a Nuevo Centro han elegit l'Ajuntament de Burjassot com a model per al paisatge-barraqueta exposat al recinte exterior en una exposició actual d'edificis típics reproduïts. Un model per a lliçó i diversió de grans i menuts. Potser per a llavar la mala, malíssima, imatge pública d'aquest consistori. Un model caríssim, de cartó pedra, que amenaça caure qualsevol dia sobre tot el seu poble, fart ja de tants embolics. El juí espera. □